DEMÀ

M'agrada el cafè de les cafeteries bullicioses. Tot esdevé una embrolla de paraules superposades on perdre's intentant copsar alguna certesa imperiosa. Aquests enraonaments matiners sovint em semblen més transcendentals que algunes sobretaules. Les idees no són prou madures i s'amollen els judicis més sincers. Van irrompre en aquell paratge de controvèrsia una parella de jubilats. Per meres manies, em vaig fixar en les mans. Eren d'aquelles molsudes, fruit d'una vida obrera i honrada. Clar que tan sols era la pròpia interpretació, motivada per una estranya dèria de descobrir històries rere mans desconegudes. El silenci sostingut en aquell cafè, mentre rellegien els titulars, em va commoure. Era un silenci de matí i costum, però hauria preferit que no hagués estat tan fràgil.

Vaig haver d'escopir aquell glop de cafè que les paraules havien agrejat. El remor havia desaparegut i dins el meu cap retrunyien les seves paraules. Vaig pagar aquell cafè que no havia tingut el valor d'acabar per la infortuna de desembrollar aquella sentència infausta: "estos chavales de hoy no saben ya que gritan, de nuevo huelga". I encara avui sento remordiments per no haver replicat.

Desconeguts que ens infravaloreu, somio en un demà de mans com les vostres. De silencis fràgils que es trenquen per goles ronques i rebels. Un demà que no m'espanti i reblert de noves oportunitats. On pugui gaudir del silenci de la costum mentre rellegeixo que aquestes goles vives tornen a fer-se sentir. I si és així, miraré a aquests insatisfets als ulls per a que reconeguin la lluita passada. Un demà en essència, un demà en el que crec.

L'avui és aturat per a que el demà prengui embranzida. Els carrers s'omplen d'insatisfets i somiadors que trenquen el silenci del conformisme. I vosaltres, desconeguts, recordeu aquells dies de rebel·lia. Tant debò arribeu a apreciar l'endemà que ens pren la veu. A mi tan sols em queda la gola ronca i l'anhel per unes mans honrades.

Nit